

Књига пророка Данила — Број четрдесет пет

Симболичка преобразба: разоткривање тајне свакодневне службе у Књизи пророка Данила

Jeff Pippenger
2024-01-09

„Свакодневна“ у књизи пророка Данила била је од стране Вилијама Милера препозната као симбол паганског Рима или паганизма, али у последњим данима она је симбол одбацивања темељних истина Вилијама Милера. Она представља крај побуне која је започела 1863. године, одбацивањем Милеровог разумевања Мојсијевих „седам времена“ из Левитске двадесет шесте главе. Када је адвентизам одбацио исправно поистовећење „свакодневне“ са паганизмом, претворио је симбол Сатане у симбол Христа. Исаија указује да је то дело било извртање поретка. Одбацивање „свакодневне“ учвршћено је током 1930-их (треће генерације адвентизма), али је било предмет спорења још од 1901. године (друге генерације адвентизма). Као и код древног Израиља, постепено одбацивање истине довело је до прихватања заблуде која је у себи садржавала елементе неопростивог греха.

Неопростиви грех свадљивих Јевреја био је представљен онда када су дела која је Христос чинио приписали Сотониним делима. Древни Израел је првенствени симбол модерног Израела, а модерни Израел је учинио управо то исто, само обрнуто. Узели су Сотонина дела (паганство) и та дела приписали Христу. Побуна древног Израела обухвата и њихов избор Сотоне за свога цара.

Када, дакле, Пилат чу ту реч, изведе Исуса напоље и седе на судијску столицу на месту које се зове Камени плочник, а јеврејски Гавата. А беше припрема за Пасху, и око шестог часа; и рече Јеврејима: Ево цара вашег! А они повикаше: Уклони га, уклони га, распни га. Пилат им рече: Зар да распнем цара вашег? Првосвештеници одговорише: Немамо цара осим ћесара. Тада га, дакле, предаде њима да буде распет. И они узеше Исуса и одведоше га. Јован 19:13–16.

Пилат је био представник паганског Рима, а сестра Вајт указује да је аждаја која је збачена с неба у дванаестом поглављу Откривења Сатана, али да је, у секундарном смислу, аждаја такође и пагански Рим. Аждаја је, дакле, симболизована изразом „свагдашња“. Крај побуне древног Израиља, када су јавно објавили: „Немамо цара осим ћесара“, представљао је њихово јавно изјашњење да су поданици свога цара, а њихов цар био је Сатана. Та побуна против Бога као Цара отпочела је у данима пророка Самуила, када су одбацили Бога као свога цара и захтевали да им се постави човек-цар како би били као остали народи.

Тада се сабраше све старешине Израиљеве, и дођоше Самуилу у Раму, и рекоше му: Ето, ти си остарео, а синови твоји не ходи путевима твојим; зато нам сада постави цара да нам суди, као што је у свих народа. Али Самуилу не беше по вољи то што рекоше: Дај нам цара да нам суди. И Самуило се помоли Господу. А Господ рече Самуилу: Послушај глас народа у свему што ти говоре; јер не одбацише тебе, него одбацише мене, да не

царујем над њима. По свим делима која чинише од дана кад их изведох из Египта па до данас, остављајући мене и служећи другим боговима, тако чине и теби. 1 Самуилова 8:4–8.

Древни Израил никада није увидео да је одбацио Бога, нити да ће њихова жеља за земаљским царем напредовати дотле да распну Месију и изаберу Сатану за свога цара. Њихова побуна била је сакривена од њихових очију њиховим сопственим самоправедним представама да су, упркос одбацивању Бога, и даље изабрани народ, јер су, на крају крајева, расуђивали да је Бог и после Самуила још увек одржавао свету пророчку службу.

Погрешно су тумачили пророчку службу пророка, верујући да присуство Божјих пророка доказује да су они Божји изабрани народ. Нису увиђали да су далеко од Бога и да су пророци настојали да их врате Богу, јер су деловање пророка тумачили као доказ Божјег вођства. То је било упркос њиховом упорном одбацивању свих порука пророка које су им биле послане. Иста обмана снашла је адвентизам 1863. године.

Адвентизам је одбацио покрет који је био окупљен кроз службу Вилијама Милера и изабрао да постане правно регистрована црква исте године у којој су одбацили Мојсијеву поруку о „седам времена“, како ју је објавио Илија (William Miller). Те исте године начинили су кривотворену пророчку карту, која се више није могла читати и више није могла „говорити“ према Авакуму 2, стих 3, јер је захтевала додатни штампани лист да би се објаснила. Авакумове карте могле су се читати онакве какве су биле и стога су могле „говорити“.

Адвентизам је одбио да изврши било какво самоиспитивање у погледу избора који су начинили 1863. године, јер су, уосталом, међу собом имали пророчицу, што је доказивало да су они народ остатка препознат у књизи Откривења, који је имао Дух пророштва. Они су испојили исти дух и став древног Израиља, а побуна која је отпочела одбацивањем првог драгуља који је Милер открио, на крају је довела и до њиховог одбацивања Милеровог препознавања драгуља „свакодневне“ такође.

Савремени Израел одбацио је Милерово разумевање „свакодневне“, симбола паганског Рима, који је заузврат симбол Сатане, и тврдио да је „свакодневна“ симбол Христа. Другим речима, савремени Израел изабрао је да прихвати сатански симбол као симбол Христа. Као што је древни Израел објавио да нема другога цара осим ћесара, представника паганског Рима, који је симбол Сатане.

У погледу пророчке примене, тај избор је захтевао да савремени Израел мора изнова да одреди седмо, осмо и девето поглавље Данила, управо она поглавља која су представљена реком Улај и која су била умножавање знања у милеритској историји. Били би приморани да измене та поглавља, јер осмо поглавље непосредно упућује на „свакодневну“ три пута.

Принуђени историјом у којој је виђење о реци Улају било отпечаћено, милерити нису могли видети никаква друга земаљска царства пре него што се Христос врати и успостави Своје вечно царство, као што је представљено у другој глави Данила. Стога су четврто царство Рима сматрали једним царством са два аспекта. Та два аспекта била су непосредно

представљена у седмој и осмој глави Данила. Данило указује да виђење које је примио у осмој глави треба разумети у вези са виђењем из седме главе.

Треће године царовања цара Валтазара јави ми се виђење, мени Данилу, после онога које ми се јави у почетку. Данило 8:1.

Виђење које се „јавило“ Данилу „испочетка“ било је виђење из седме главе.

Прве године Валтазара, цара вавилонског, Данило усни сан и виде утваре главе своје на постељи својој; потом записа сан и изнесе суштину ствари. Данило 7:1.

Две визије представљају два аспекта царстава библијског пророштва која су најпре била представљена у другој глави Данила. Четири царства — Вавилон, Мидо-Персија, Грчка и Рим — поновљена су у седмој глави, а затим поново и у осмој глави, али уз разликовање између политичких елемената четири царства и верских елемената четири царства. У Данилу 7, царства су представљена зверима грабљивицама, а у осмој глави та иста царства приказана су животињама светилишта. Данило је желео да разуме визију из седме главе, и Гаврило је дошао к њему да му је објасни.

Мене, Данила, ожалости дух мој усред тела мога, и виђења главе моје узнемирише ме. Приступих једноме од оних који стајаху онде и запитах га за истину о свему томе. И он ми каза, и објави ми значење тих ствари. Ове велике звери, којих су четири, јесу четири цара, који ће устати из земље. Али свеци Свевишњег примће царство и држаће царство довека, у све векове. Данило 7:15–18.

Данилу је било откривено да су четири звери представљале четири земаљска царства која ће постојати све док не буде успостављено Божје вечно царство, у сагласности са другом главом књиге пророка Данила. Требало је да постоје четири земаљска царства која ће претходити доласку Божјег вечног царства, као што је представљено каменом који је био одсечен од горе и испунио сву земљу у другој глави.

Сестра Вајт је милеритско разумевање она четири царства знатно превазишла у односу на милеритско разумевање, када се осврнула на звер из земље у тринаестом поглављу Откривења.

„У овом тренутку уводи се још један симбол. Пророк каже: ‘И видјех другу звијер гдје излази из земље; и имаше два рога као у јагњета.’ Стих 11. И сама појава ове звијери и начин њеног уздизања указују на то да је народ који она представља различит од оних приказаних под претходним симболима. Велика царства која су владала свијетом била су пророку Данилу представљена као звијери грабљивице, које су излазиле када су ‘четири вјетра небеска ударила на велико море.’ Данило 7:2. У седамнаестој глави Откривења анђео је објаснио да воде представљају ‘народе, и мноштва, и нације, и језике.’ Откривење 17:15. Вјетрови су симбол сукоба. Четири вјетра небеска што ударају на велико море представљају страшне призоре освајања и револуције, посредством којих су царства дошла до моћи.“ Велика борба, 439.

Звери су симболи освајања која су била извршена док су царства долазила на власт. Звер грабљивица пророчки представља политичку, економску и војну силу једног царства. Иста царства представљена у другој и седмој глави Данила представљена су и у осмој глави, али су тамо сва повезана са елементима преузетим из Божјег светилишта, и тиме представљају верски елемент тих царстава, јер су сва била сједињење Цркве и државе.

Треће године царовања цара Валтасара показа ми се виђење, мени Данилу, после онога које ми се јавило најпре. И видех у виђењу; и догоди се, кад видех, да бејаш у Сузи, у двору, који је у покрајини Елам; и видех у виђењу, и бејаш крај реке Улаја. Тада подигох очи своје и погледах, и гле, стајаше пред реком ован који имаше два рога; и оба рога беху висока, али један беше виши од другог, и виши израсте последњи. Видех овна где боде на запад и на север и на југ, тако да никакве звери не могаху опстати пред њим, нити беше икога ко би могао избавити из руке његове; него чињаше по својој вољи и постаде велик. И док ја размишљах, гле, дође јарац са запада преко лица све земље и не дотицаше се земље; а јарац имаше знаменит рог међу својим очима. И дође до овна који имаше два рога, кога видех где стоји пред реком, и потрча на њега у јарости силе своје. И видех га где приђе сасвим близу овну, и разјари се на њега, па удари овна и сломи му оба рога; и не беше снаге у овну да стане пред њим, него га обори на земљу и погази га; и не беше никога ко би могао избавити овна из руке његове. Зато јарац постаде врло велик; а кад ојача, велики рог би сломљен; и на његово место израсоше четири знаменита рога према четири ветра небеска. Данило 8:1–8.

Осмо поглавље започиње тиме што Данило потврђује да тада још живи у историјском раздобљу првог царства библијског пророштва (Вавилон), али његово виђење не наводи ниједан симбол који би представљао Вавилон, јер оно почиње овном који је представљао друго земаљско царство, Мидо-Персију. Одсуство симбола за Вавилон је намерно, јер је једно од основних обележја Вавилон то што он представља царство које бива уклоњено, а потом обновљено, као што је приказано Навуходоносоровим „седам времена“ живљења као звери. Током тих „седам времена“ представљен је један елемент духовног Вавилон (папство), јер је папство царство које је заборављено током седамдесет симболичних година, за време којих је имало смртну рану. Чињеница да Данило наводи да је виђење примио „треће године владавине цара Валтасара“ показује да је Вавилон царство које претходи другом царству, Мидо-Персији, али истовремено наглашава Вавилон као скривено, или заборављено царство, које је заборављено у данима једнога цара.

Звери из осме главе нису звери грабљивице; они су животиње које су употребљаване као жртвене животиње у служби светилишта. Четврто царство представљено је као „мали рог“, а не као звер; али рогови су били део Божјег светилишта, јер су олтари у Божјем светилишту имали рокове као део свог устројства.

Не само да су четири царства пророштва код Данила представљена терминологијом светилишта, него наратив у том поглављу садржи и неколико речи изведених непосредно из Божје службе у светилишту. Наратив у том поглављу изложен је хебрејским речима преузетим из службе у светилишту, а и сама радња приношења жртве у служби светилишта

уграђена је у структуру тог поглавља. Чињеница да је Данило намерно повезао седмо и осмо поглавље омогућава онима који желе да виде да је у седмом поглављу означено државничко устројство царстава библијског пророштва, а у осмом поглављу црквено устројство царстава библијског пророштва.

Адвентизам је био приморан да ову чињеницу прикрије сатанским баснама, јер ово признање открива да су Милерови драгуљи били управо онакви каквима их је Бог наменио. Њихово одбацивање Милеровог разумевања „свакодневне жртве“ представљено је као тврдња да „Бог није имао разумевања“, јер тврде да, када је Бог дао тај оквир Милеру (кроз службу светих анђела), он није био тачан.

Заиста ће се ваше изопачавање ствари сматрати као грнчарска глина; јер хоће ли дело рећи ономе који га је начинио: Није ме начинио? или ће обличје рећи ономе који га је обликовао: Није имао разума? Исаија 29:16.

Милеров оквир био је пророчка структура коју је препознао и употребио, али се од 1863. године па надаље адвентизам вратио теолошким применама отпалог протестантизма и католицизма, како би прикрио драгуље из Милеровог сна. Адвентизам је прихватио лажни оквир (оно што је уоквирено), да би одбацио дело, а такође и Творца тога дела. Чинећи то, они тврде да Творац дела нема разумевања. Одбацивање тог оквира било је, и још увек јесте, одбацивање умножења знања које је било отпечаћено 1798. Они који одбацују умножење знања одбацују дело и Творца дела, и, у смислу Данила, били су „безбожни“.

Многи ће се очистити и убелити и бити окушани; а безбожници ће безбожно чинити; и ниједан од безбожника неће разумети; али ће мудри разумети. Данило 12:10.

„Безбожници ће безбожно поступати“, чиме се указује на поступно, све веће одбацивање истине. Одбацивање оквира од стране безбожника јесте одбацивање Бога, а заузврат Бог одбацује безбожнике због одбацивања које настоје да остваре посредством кривотвореног оквира.

Мој народ пропада због недостатка знања; зато што си одбацио знање, и ја ћу одбацити тебе, да ми више не будеш свештеник; пошто си заборавио закон Бога свога, и ја ћу заборавити децу твоју. Осија 4:6.

Божји народ, који је од 1844. до 1863. био Божји „свештеник“, био је одбачен због недостатка „знања“ које је било умножено кроз службу Вилијама Милера. Важно је размотрити контекст шестог стиха у Осији, јер тај контекст указује на све већу побуну против истине, представљене као „знање“.

Чујте реч Господњу, синови Израилеви; јер Господ има парбу са становницима земље, зато што нема истине, ни милости, ни познања Бога у земљи. Куне се и лаже се, убија се и краде се, и чини се прељуба; провалише све мере, и крв крв достиже. Зато ће земља тужити, и изнемоћи ће сваки који живи у њој, са зверима пољским и са птицама небеским; да, и рибе морске биће узете. Али нека се нико не препире, нити нека ко кога кара; јер је твој народ као они који се препиру са свештеником. Зато ћеш пасти дању, и

пророк ће такође пасти с тобом ноћу, и погубићу твоју матер. Народ мој гине због недостатка познања; јер си ти одбацио познање, и ја ћу тебе одбацили да ми не будеш свештеник; пошто си заборавио закон Бога свога, и ја ћу заборавити синове твоје. Што их је више бивало, то су више грешили мени; зато ћу славу њихову претворити у срамоту. Они једу грех народа мога, и срце своје прислањају уз безакоње његово. И биће: какав народ, такав свештеник; и походићу на њима путеве њихове, и наплатићу им дела њихова. Јер ће јести, а неће се наситити; чиниће блуд, а неће се умножити; јер престадоше да пазе на Господа.

Блуд и вино и младо вино одузимају срце. Мој народ тражи савет од својих идола, и њихов штап им објављује; јер их је дух блуда навео на заблуду, и одблудели су од Бога својега. Приносе жртве на врховима гора, и каде на хумовима, под храстовима и тополама и брестовима, јер је сенка њихова добра; зато ће кћери ваше блудничити, и супруге ваше чинити прељубу. Нећу казнити кћери ваше кад блуднице, нити супруге ваше кад чине прељубу; јер се и сами одвајају с блудницама, и приносе жртве с курвама; зато ће народ који је без разума пропасти. Ако ти, Израилу, блудничиш, нека се бар Јуда не огреши; и не идите у Галгал, нити узлазите у Ветавен, нити се заклињите: Жив је Господ. Јер Израил је непокоран као јуница која се рита; сада ће их Господ пасти као јагње на пространом месту. Јефрем се прилепио уз идоле: остави га. Пиће им се укиселило; непрестано су блудничили; њени кнезови са срамотом воле: Дајте. Ветар ју је обавио својим крилима, и постидеће се због својих жртава. Осија 4:1–19.

Упозорење Осије јесте да „Господ има парбу са становницима земље, јер нема истине, ни милости, ни познања Бога у земљи.“ Адвентизам је Божји народ последњих дана. У дан када човек са четком за прашину уђе у Милерову собу, адвентизам, укључујући народ, свештенике, пророке, „који не разуме, пашће“, јер ће бити „присаједињени идолима“. Њихови идоли су њихове кривотворене доктрине, уткане у кривотворени оквир.

Побуна представљена одбацивањем умножавања знања јесте поступно појачавање побуне које достиже тачку у којој се њихово време милости завршава објавом да су се сјединили са кривотвореним доктринама које бивају пометене из Милерове собе. Њихова побуна је представљена као непрестано чињење блуда. Од 1863. године па све до завршетка времена милости, они непрестано устају у побуну, све док не буду избљувани из уста Господњих.

Побуна одбацивања знања била је представљена тиме што су „непрестано“ чинили прељубу, и иако то није иста хебрејска реч, значење је исто као код хебрејске речи „tamid“, која значи „непрекидно“, а у књизи пророка Данила преводи се као „свагдашња“.

У следећем чланку наставићемо наше проучавање четири царства библијског пророштва.

„Тада сам увидела у вези са ‘Свакодневном’, да је реч ‘жртва’ додата људском мудрошћу и да не припада тексту; и да је Господ дао исправно разумевање о томе онима који су објављивали вапај о часу суда. Када је постојало јединство, пре 1844. године, готово сви су били уједињени у исправном разумевању ‘Свакодневне’; али од 1844. године, у пометњи, прихваћена су друга гледишта, и уследили су тама и забуна.“ Review and Herald, November 1, 1850.

